

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 84/2010-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 31. marca 2010 predbežne prerokoval sťažnosť J. F., T., zastúpeného advokátom JUDr. J. G., T., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Trnave č. k. 23 Co 321/2009-202 z 21. decembra 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. F. o d m i e t a pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. februára 2010 doručená sťažnosť Ing. J. F. (ďalej len „sťažovateľ“) podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) vo veci namietaného porušenia základného práva

na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 23 Co 321/2009-202 z 21. decembra 2009

2. Zo sťažnosti a z k nej pripojených písomností vyplýva, že sťažovateľ bol navrhovateľom v konaní proti odporcovi Z., s. r. o., T., o mimoriadne zvýšenie náhrady za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia vyplývajúce z pracovného úrazu. V tejto súvislosti sťažovateľ uviedol, že *„Rozsudkom Okresného súdu v Trnave č. k. 27 C 52/2006-162 zo dňa 18. 6. 2009, potvrdeným rozsudkom Krajského súdu... č. k. 23 Co 321/2009-202 zo dňa 21. 12. 2009 (doručeným sťažovateľovi dňa 26. 1. 2010) bolo sťažovateľovi priznané zvýšenie náhrady za bolesť vo výške dvojnásobku základného bodového ohodnotenia a za sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške štvornásobku základného bodového ohodnotenia“*. (Odporcovi bola uložená povinnosť zaplatiť sťažovateľovi *„sumu 7.603,05 €...“*, pozn.). Podľa názoru sťažovateľa *„porušil Krajský súd... pri svojom rozhodovaní v predmetnej veci článok 46 ods. 1 Ústavy..., článok 6 ods. 1 Dohovoru... a tým základné právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie“*. Sťažovateľ ďalej uviedol, že *„Moderným ústavným nepísaným pravidlom je princíp proporcionality, ktorý patrí medzi všeobecné právne zásady, ktoré sa v európskej kultúre uplatňujú... Porušením pravidla proporcionality môže dôjsť k zásahu do ústavných práv... súd nepremietal takýto princíp proporcionality do svojho rozhodnutia, čoho výsledkom je priznanie sumy nezodpovedajúcej následku vzniknutému sťažovateľovi ako ujma na zdraví*.

Sťažovateľ je v dôsledku zranení celkom vylúčený z normálneho plnohodnotného života a trpel aj obzvlášť výraznými bolesťami.

Zranenia sťažovateľa sú natoľko závažné, že po celý zvyšok života bude zdravotne obmedzený v porovnaní so stavom pred vznikom zranenia. Jeho zranenia sú nevyliciteľné.“

3. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd vydal toto rozhodnutie:

„Rozsudkom Krajského súdu... č. k. 23 Co 321/2009-202 zo dňa 21. 12. 2009 došlo k porušeniu ústavného práva sťažovateľa na súdnu... ochranu (aj porušenie článku 36 ods. 1 Listiny...) a na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy... a článku 6 ods. 1 Dohovoru...“

Rozsudok Krajského súdu... č. k. 23 Co 321/2009-202 zo dňa 21. 12. 2009 sa zrušuje a vec sa vracia tomuto súdu na ďalšie konanie.“

Súčasne požiadal o priznanie náhrady trov konania.

4. V rámci prípravy na predbežné prerokovanie sťažnosti ústavný súd zistil, že sťažovateľ 22. februára 2010 podal proti odvolaciemu rozsudku krajského súdu sp. zn. 23 Co 321/2009 z 21. decembra 2009 dovolanie. Z jeho obsahu ústavný súd zistil, že dovolanie (ktoré sťažovateľ odôvodnil v podstate zhodne s podanou sťažnosťou, pozn.) *„navrhovateľ opiera o ustanovenie § 241 ods. 2 písm. a) a o ustanovenie § 237 písm. f) O. s. p... navrhovateľ považuje postup súdu... za odmietnutie spravodlivosti, postupom súdu sa navrhovateľovi odňala možnosť konať pred súdom“*. Sťažovateľ navrhol, aby dovolací súd vydal tento rozsudok: *„Rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 23 Co 321/2009-202 zo dňa 21. 12. 2009 sa zrušuje a vec sa vracia tomuto súdu na ďalšie konanie.“*

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení sťažovateľových práv a vecne sa zaoberať iba tými sťažnosťami, ak sa sťažovateľ nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytuje. Namietané porušenie niektorého zo

základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich.

7. Zmyslom a účelom uvedeného princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy, ktoré v občianskom súdnom konaní sú povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05). Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

8. Podstatou námietok sťažovateľa je právne posúdenie postupu a následného rozhodnutia krajského súdu najmä z hľadiska rešpektovania jeho práva na súdnu a inú právnu ochranu (na spravodlivé súdne konanie), v dôsledku porušenia ktorého sa domáhal ako v konaní pred ústavným súdom, tak aj podaním dovolania Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky.

9. Ústavný súd už zaujal názor (podobne napr. I. ÚS 169/09), že v prípade podania mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania) a súbežne podanej ústavnej sťažnosti je ústavná sťažnosť považovaná za prípustnú až po negatívnom rozhodnutí o dovolaní sťažovateľa. Pritom lehota na podanie takejto sťažnosti bude považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu napadnutému dovolaním

sťažovateľa (porovnaj tiež rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 12. novembra 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99 a jeho body 51, 53, 54).

10. Vzhľadom na tieto skutočnosti sa ústavný súd podanou sťažnosťou meritórne nezaoberal, ale podľa zásady ratio temporis ju odmietol ako neprípustnú pre predčasnosť podľa § 53 ods. 1 v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. marca 2010